



# Linwood BARCLAY VÝTAH

*Když se  
dveře zavřou,  
není úniku.*

# Výtah

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na  
[www.dominoknihy.cz](http://www.dominoknihy.cz)  
[www.albatrosmedia.cz](http://www.albatrosmedia.cz)



**Linwood Barclay**

**Výtah – e-kniha**

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.  
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**ALBATROS**  **MEDIA**

Linwood  
BARCLAY  
VÝTAH



2021



*Pro Neethu*



**PONDĚLÍ**





# Prolog

Stuart Bland si uvědomil, že když si stoupne blíž k výtahům, nemůže Sherry D'Agostinovou minout.

Věděl, že do sídla společnosti Cromwell Entertainment ve třicátém druhém patře Lansing Tower, která se nacházela na Třetí avenue mezi Padesátou devátou a Šedesátou ulicí, přijíždí Sherry mezi půl devátou a tři čtvrtě na devět ráno. Před jejím domem v Brooklyn Heights na ni každý den čekal vůz, aby ji dopravil až sem. Taxík nebo metro nepřicházely pro viceprezidentku kreativní sekce Cromwellu v úvahu.

Stuart se nervózně rozhlédl. Před několika lety, když ještě pracoval v čistírně, se mu podařilo štípnout visačku někoho z FedExu a díky ní ho teď ostraha pustila dál. A taky proto, že v ruce držel kartonovou obálku s logem FedExu a na sobě měl jejich košili a kšiltovku, které si pořídil přes internet. Kšilt měl stažený hluboko do čela. Stuart by se vůbec nedivil, kdyby ostraha u pultu dostala jeho policejní snímek spolu s upozorněním, že si na něj mají dávat pozor. D'Agostinová – mimochodem, se stejnojmennými newyorskými supermarketky neměla nic společného – věděla, jak se jmenuje, a nebylo nic jednoduššího než si stáhnout jeho fotku z Facebooku.

Dneska ale vážně chtěl jen doručit jednu zásilku. V kartonové obálce měl zastrčený scénář ke svému filmu *Hodinář*.

Na druhou stranu, žádné takovéhle krytí by nepotřeboval, kdyby se předtím držel zpátky a nenakráčel si to rovnou k D'Agostinové

domů, kde nejdřív zaklepal na dveře a potom nepřestával zvonit, dokud mu neotevřela asi pětiletá holčička. Na nic nečekal a prosmýkl se kolem ní dovnitř. Potom se objevila Sherry a začala na něj řvát, ať nechá dceru na pokoji a okamžitě vypadne, jinak zavolá policii.

Nazvala ho *stalkerem*. To se ho dotklo.

Jasně, asi se to dalo vyřešit líp. Vrazil přímo k ní byla blbost, o tom žádná. Ale máslo na hlavě má v první řadě ona: kdyby mu aspoň jednou jedinkrát zvedla telefon, aby jí mohl nastínit svůj nápad a říct jí o tom scénáři, tu výpravu k ní domů by vůbec nemusel podniknout. To dá přece rozum, ne? D'Agostinová neměla ani ponětí, jak dlouho na tom pracoval. Netušila, že si ještě před deseti měsíci vydělával přípravou pizz, ale potom podal výpověď – aspoň že odešel dobrovolně, když ho předtím z té čistírny vykopli – a soustředil se už jen na to, aby scénář vypiloval k dokonalosti. Sám to vnímal tak, že už nemá moc času. Bylo mu třicet osm. Pokud se má proslavit jako scenárista, musí tomu teď obětovat všechno.

Jenže celý ten systém byl tak strašně nefér. Proč by si s ní někdo jako on nemohl zkrátka jen na pět minut popovídat a přesvědčit ji, že si zaslouží šanci? Proč by se měla bavit jenom s lidmi, co už v téhle branži něco dokázali, s tou bandou idiotů z Hollywoodu, kteří se prohánějí v luxusních autácích, u domů mají obrovské bazény a jejich agenti se bez výjimky chlubí adresami v Beverly Hills? Kdo může tvrdit, že jejich nápady jsou lepší než ty jeho?

A tak ji několik dní sledoval, aby zjistil, jak vypadá její běžný režim. Proto taky věděl, že za pár minut nastoupí do jednoho z těch čtyř výtahů. Vlastně do jednoho ze dvou, protože ty dva nalevo jezdily jen do dvacátého podlaží, zatímco oba zbývající zastavovaly od jednadvacátého výš a jezdily až do čtyřicítky.

Opřel se o mramorovou zeď naproti a sklonil hlavu, aby na sebe moc neupozorňoval, ale zároveň měl celou dobu oči na stopkách. Lidé proudili kolem něj a Sherry by se mu snadno mohla ztratit v davu. Do karet mu hrálo to, že se ráda oblékala do zářivých barev. Žlutá, růžová, tyrkysová. Nikdy nenosila černou ani tmavě modrou. Mezi ostatními vyčnívala. A měla blond vlasy, načesané tak, jak to vídal i u jiných žen: jako by si je ráno přifoukla pumpičkou na kolo. Mohla

klidně vyjít ven do hurikánu a nechat vítr, aby jí strhal všechno oblečení až do poslední nitky, ale její účes by zůstal netknutý. Stuart si byl jistý, že když bude dávat pozor, nemůže ji minout. A jakmile Sherry nastoupí do výtahu, připojí se k ní.

Sakra, už je tady.

Procházela vstupní halou na podpatcích, které jí přidávaly dobrých sedm osm centimetrů. Stuart si uvědomil, že bez těch jehel bude měřit sotva metr šedesát, ale i tak budila respekt. Šla s hlavou vztyčenou a pohledem upřeným před sebe. Stuart si ji vyhledal na IMDb, takže věděl, že jí brzo bude čtyřicet. Vypadala dobře, přitom byla o rok nebo dva starší než on. Představoval si, jak mu pokládá ruku na rameno a vcházejí do jedné z těch luxusních restaurací na Manhattanu...

Jasně, to leda ve snu.

Podle toho, co se dočetl na internetu, začínala někdy po dvacítce jako skriptka v televizi a rychle se vypracovala. Pracovala pro HBO a Showtime a potom jí hodili lano z Cromwellu, aby u nich vyvíjela nové projekty. Stuart to bral tak, že by mu jejich spolupráce zajistila ohlas napříč filmovým průmyslem a on by mezi novými scenáristy vylétl jako kometa.

Sherry D'Agostinová si stoupla mezi výtahy po pravé straně. Čekali u nich další dva lidé: chlapík kolem šedesátky v tmavě šedém obleku, byznysmen každým coulem, a žena mezi dvaceti a pětadvaceti – na nohou měla tenisky a bezpochyby se plánovala přezout, hned jak dorazí do kanceláře. Sekretářka, usoudil Stuart. Anonymní pilná včelička. Postavil se za trojici, aby mohl nastoupit do výtahu, který sjede první. Vzhlédl a zkontroloval čísla. Malinký digitální displej nade dveřmi do kabin ukazoval současnou pozici výtahů. Ten napravo zastavil ve třicátém sedmém patře, u levého se objevila nejdřív třicítka, potom devětadvacítka.

Mířil dolů.

Sherry, byznysmen i sekretářka pokročili ke dveřím nalevo, ale jen o kousek, aby nechali místo těm, kteří budou vystupovat.

Dveře se otevřely a ven se vyhrnulo pět lidí. Jakmile uvolnili prostor, Sherry, byznysmen a holka v teniskách nastoupili do výtahu.

Poté se otočili čelem vzad a Stuartovi se podařilo proklouznout za Sherry.

Pak se dveře zase zavřely.

Sherry zmáčkla dvaatřicítku, holka v teniskách třiatřicítku a byznysmen šestatřicítku.

Muž stál k ovládacímu panelu nejbliž, a když viděl, že se Stuart nemá k tomu, aby se natáhl a zmáčkl jedno z tlačítek, podíval se na něj a mlčky mu nabídl, že to udělá za něj.

„To je v pohodě,“ zavrtěl hlavou Stuart.

Výtah začal tiše stoupat. Sherry a druhá žena vzhledly, aby mohly sledovat nejnovější zprávy. Kabina měla zabudovanou malou obrazovku podobnou zpravodajské liště, na níž zprava doleva běžel přehled hlavních událostí dne.

*V New Yorku očekáváme skoro jasno, maxima kolem 17 stupňů, minima kolem 10.*

Stuart udělal půlkrok vpřed, takže se téměř dotýkal Sherryina ramene. „Jak se dnes máte, paní D'Agostinová?“

Odvrátila hlavu od obrazovky. „Dobře, dě-“

A v ten okamžik ho poznala. Začala vyděšeně těkat očima. Odklonila se od něj, ale nohy jako by měla přikované k podlaze výtahu.

Stuart jí podal obálku s logem FedExu. „Chtěl jsem vám jenom předat tohle. Nic víc. Byl bych rád, kdybyste si to vzala.“

„Řekla jsem vám, ať se ode mě držíte dál,“ vyjela na něj a obálky se ani nedotkla.

Muž se ženou otočili hlavy jejich směrem.

„Nic se neděje,“ usmál se na ně Stuart. „Všechno je v pořádku.“ Ruku s obálkou stále natahoval k Sherry. „Vemte si to. Je to vážně pecka.“

„Omlouvám se, ale budete muset –“

„Fajn, fajn, tak jinak. Co kdybych vám prostě pověděl, o čem to je? Jakmile to uslyšíte, určitě si to budete chtít přečíst.“

Výtah tiše zahučel, když míjeli dvacáté podlaží.

Sherry se zadívala na displej nade dveřmi, kde publikovala čísla pater, a poté na lištu se zprávami. *Podle posledních údajů klesla minulý měsíc nezaměstnanost o 0,2 procenta.* Rezigňované si povzddechla.

„Máte patnáct vteřin,“ řekla. „Jestli vystoupíte se mnou, zavolám ostrahu.“

Stuart se rozzářil. „Prima! Tak jo. Hlavní hrdina je jeden chlápěk, je mu asi třicet a pracuje –“

„Deset vteřin,“ přerušila ho Sherry. „Shrňte to jednou větou.“

Stuart náhle zpanikařil. Párkrát zamžikal a skoro si zavařil mozkové závity, jak se snažil směstnat obsah svého geniálního scénáře do jediné věty, která by vyjadřovala jeho podstatu.

„Ehm,“ vypadlo z něj.

„Pět vteřin,“ odpočítávala Sherry dál, zatímco se blížili ke dvatřicátému patru.

„Chlap pracuje v továrně na výrobu hodin a narazí tam na stroj času!“ vychrlil ze sebe. Dlouze vydechl a poté se zhluboka nadechl.

„To je všechno?“ podivila se.

„Ne!“ vykřikl. „Je toho tam mnohem víc. Ale těžko se to dá nacpat do –“

„Co se sakra děje?“ rozčílila se Sherry, ale ne na něj.

Výtah v jejím poschodí nezastavil. Minul dvaatřicáté patro a projel i tím následujícím.

„Do háje,“ ulevila si holka v teniskách. „Tam jsem vystupovala.“

Obě ženy se natáhly k ovládacímu panelu ve stejnou chvíli, aby znovu zmáčkly čísla svých pater, a jejich prsty spolu svedly krátký souboj.

„Pardon,“ omluvila se Sherry, které se podařilo stisknout tlačítko jako první. Poté uhnula stranou.

*V případě bombového útoku na kavárnu v Seattlu, který si vyžádal dvě oběti, jsou hlavními podezřelými členové americké militantní skupiny Přehlížení.*

Výtah stoupal dál a byznysmen se ušklíbl. „Asi v tom jedu s váma,“ prohodil. Ukazováčkem zmáčkl tlačítko šestatřicátého patra.

„Někdo si nás musel přivolat až seshora,“ usoudila holka v teniskách. „Nejdřív nás to doveze tam.“

Ukázalo se, že měla pravdu. Výtah zastavil až ve čtyřicátém podlaží.

Dveře se ale stále neotevíraly.

„Proboha, jak já ty pitomý výtahy nesnáším!“ vybuchla sekretářka.

Stuart na rozdíl od ní zachovával klid a usmíval se od ucha k uchu. Díky poruše mohl několik dalších vteřin přesvědčovat Sherry, aby mu dala šanci. „Chápu, že cestování časem je ohraná písnička, ale tenhle scénář je úplně o něčem jiném. Moje hlavní postava nemůže cestovat nikam daleko do minulosti ani do budoucnosti, ale vždycky jenom pět minut tam nebo zpátky, takže –“

Byznysmen ho přerušil uprostřed věty. „Sejdu dolů po schodech.“ Stiskl tlačítko pro otevření dveří, ale nic se nestalo. „Kristova noho,“ zamumlal.

„Měli bychom někoho zavolat,“ navrhla Sherry a ukázala na tlačítko se symbolem telefonu.

„Zatím to trvá jenom pár vteřin,“ namítl Stuart. „Nejspíš se to tak do minuty spraví samo a –“

Výtah sebou lehce škulb a zase se rozjel.

„Konečně,“ oddechla si holka v teniskách.

*Bouře, která zasáhla Spojené království, se mění v hurikán.*

„Je to dost neotřelý pohled na věc,“ pokračoval Stuart. „Když může cestovat jenom pět minut tam nebo zpátky, jak toho využije? Dá se to brát jako nějaká superschopnost? Co by to člověku mohlo přinést za výhody?“

Sherry ho sjela pohledem. „Dostala bych se do tohohle výtahu pět minut předtím, než jste se tu zjevil vy.“

Stuart se naježil. „Nemusíte mě hned urážet.“

„To mě poser,“ zaklel muž.

Klesající výtah i tentokrát minul jeho patro a byznysmen začal o to zuřivěji mačkat tlačítko s číslem třicet šest.

Výtah prosvítl i kolem pater, kde měly vystupovat obě ženy, a zastavil až ve dvacátém osmém.

„Ale no tak,“ zasténal muž. „Tohle je k smíchu.“ Stiskl tlačítko s telefonem a chvilku čekal na odpověď. „Haló?“ ozval se nakonec sám. „Je tam někdo? Haló?“

„Tohle mě vážně děsí,“ prohlásila holka v teniskách a vyndala si z kabelky mobil. Poklepala na obrazovku a přitiskla si telefon

k uchu. „Ahoj, to jsi ty, Steve? Tady Paula. Budu mít zpoždění. Uvázla jsem tady v tom debilním výta-“

Seshora se ozval hlasitý zvuk, jako by praskla ta největší gumička na světě. Výtah se otrásl, ale trvalo to jen okamžik. Všichni vyděšeně vzhledli. Dokonce i Stuart přestal Sherry D'Agostinové vnucovat svůj scénář.

„Do hajzlu!“ vyjekla holka v teniskách.

„Co to ksakru bylo?“ chtěla vědět Sherry.

Čtveřice začala téměř instinktivně ustupovat ke stěnám kabiny a uprostřed tak zůstal volný prostor. Zároveň se chytli měděných madel, umístěných ve výšce pasu.

„Nejspíš nic, co by stálo za řeč,“ uklidňoval ji Stuart. „Nějaká závada, to je všechno.“

„Haló?“ zkusil to znovu byznysmen. „Proboha živýho, tak je tam někdo? Tomu výtahu přeskočilo!“

Sherry si všimla tlačítka alarmu a stiskla ho. Neozvalo se vůbec nic.

„Neměli bychom něco slyšet?“ zeptala se.

Byznysmen jí odpověděl: „Co my víme, možná to zvoní někde jinde a přijdou nám na pomoc. Snad někdo z ostraHy zezdola.“

Několik vteřin nikdo nevydal ani hlásku. Ve výtahu panovalo naprosté ticho. Všichni se několikrát nadechli, aby se uklidnili.

*Průměrná délka života ve Spojených státech dosáhla téměř 80 let.*

Stuart promluvil jako první. „Zachrání nás.“ S předstíranou sebejistotou pokýval hlavou a nervózně se na Sherry usmál. „Možná bych měl psát spíš o tom-“

Výtah se začal řídit dolů.

Během několika vteřin nabral daleko větší rychlost, než na jakou byl konstruovaný.

Stuart, Sherry i druhá dvojice ucítili, jak se jim nohy odlepují od podlahy.

Výtah padal volným pádem.

Dokud nedopadl až na dno.

# Jedna

Barbaru Mathesonovou ohromilo, kolik lidí se tu sešlo. Většinou známé firmy, ale už jen to, že se všichni ukázali, znamenalo, že její reportáž nezůstala bez povšimnutí.

Nemohly tu chybět televizní štáby: odchyťí starostu při odchodu z radnice, křiknou na něj pár otázek a potom natočí, jak všechno popírá. *Timesy*, *Daily News* i *New York Post* mohly klidně sepsat svoje články z pohodlí kanceláře. Ovšem newyorská NY1 a místní redakce ABC, CBS a NBC tu měly svoje lidi, kteří čekali, až se Richard Wilson Headley konečně ukáže. Možná se pokusí vyplížit ven zadním vchodem nebo odjede limuzínou s tak tmavými skly, že člověk nepozná, jestli vůbec někdo sedí uvnitř. Potom by se ale z večerních zpráv dozvěděl, že se snažil novinářům vyhnout, a vypadal by jako zbabělec. A Headley vážně nestál o to, aby vypadal jako zbabělec.

I když jím občas byl.

Barbara dorazila před radnici pro případ, že by se náhodou něco semlelo. Samozřejmě že jí ten průšvih, do kterého Headleyho namočila, dělal radost. Tahle ukázka mediální síly byla její práce. To ona s tím přišla. Možná se Headley dokonce ožene po nějakém nešťastníkovi, co mu bude strkat kameru až pod nos, ale s tím moc nepočítala. Na to byl příliš chytrý. Všechny ty štáby si sem přijely pro nějaké vyjádření, ale ona už jedno měla a neváhala ho použít do svého sloupku.



„Je to kopa sraček,“ prohlásil Headley, když ho Barbara seznámila s tím, co zjistila. Její editoři v deníku *Manhattan Today* reakci uveřejnili v plném znění, bez hvězdiček zčásti nahrazujících onen vulgární výraz, ale to už dnes považoval za troufalé jen málokdo. *Timesy* sice nadávky pořád cenzurovaly, pokud nešlo o nějaký skutečně výjimečný případ, ale dokonce i tak konzervativní médium jako *New Yorker* už celé roky pouštělo ven bez mrknutí oka i ty nejsprostší věci.

„Tentokrát jsi ho v tom vážně vykoupala.“

Otočila se. Byl to Matt Timmins – okamžitě ho poznala díky černým vlasům, které mu trčely do všech stran, a brýlím tak tlustým, že by s nimi mohl zkoumat život na Marsu. Psal pro jeden internetový portál, kde se věnovali místním kauzám, ale znala ho už z dob, kdy pracoval pro NBC, dokud ho nepropustili. V ruce držel telefon a měl v úmyslu natočit co nejkvalitnější video, které by pak mohl umístit na svůj blog o politice.

„Čau Matte,“ pozdravila ho Barbara.

„Oblíkla sis neprůstřednou vestu?“

Barbara pokrčila rameny. Měla Matta ráda a matně si pamatovala, že se spolu před necelými deseti roky – to jim ještě nebylo ani pětatřicet – jednou vyspali. Místní novináři tehdy na několik dní oblehli dům jednoho kongresmana, který se zapletl do skandálu s úplatky. Barbara s Mattem seděli ve stejném autě, aby se zahřáli, zatímco čekali na příjezd federálů, kteří měli kongresmana vyvést předním vchodem. Když bylo po všem, vyrazili do baru, opili se do němoty a skončili u něj doma. Vzpomínala si na to jen mlhavě. Byla si skoro jistá, že Matt je teď ženatý a má dítě, možná dvě.

„Headley mě nezastřelil,“ odbyla ho. „Třeba si na to někoho najme, ale sám to neudělá.“

Žena s mikrofonem v jedné ruce vzhlédla od telefonu, který držela v té druhé a četla si na něm zprávu. „Dutohlov je na cestě,“ oznámila nahlas kameramanovi stojícímu poblíž, takže to mezi přítomnými novináři jen zašumělo. Starosta se blížil k nim.

Richard Wilson Headley se nechával oslovovat „Richarde“, případně „Richi“, ale dvojznačná zkrácenina „Dick“ samo sebou nepřicházela v úvahu. To ovšem neznamenalo, že by ji jeho kritici

nepoužívali. Jeden bulvární plátek, který se do starosty střefoval skoro stejně vytrvale jako *Manhattan Today*, si dával záležet, aby v titulcích umisťoval slovo DICK nad příjmení HEADLEY a aby se tak „Dutohlov“ na prvních stránkách objevoval co nejčastěji, obvykle v doprovodu té nejméně lichotivé starostovy fotografie, jakou šlo najít.

Headley věděl, že svádí předem prohranou bitvu, a tak se občas začal různými nadávkami, jimiž ho někdo pořád častoval, sám titulovat, zvlášť když přišla řeč na místní zaměstnanecké odbory. „Myslíte, že se k nim budu chovat jako totální kretén, až budeme dojednávat tu novou smlouvu?“ zeptal se jednou. „No to si sakra pište, že jo.“

„A je to tady,“ prohodil někdo.

Starosta vycházel z radnice předním vchodem a sestupoval po širokých schodech k čekající limuzíně. V patách mu šli Glover Headley, jeho pětadvacetiletý syn a poradce, Valerie Langdonová, kterou si najal jako odbornici na komunikaci, a vysoký plešatý muž, jehož Barbara nepoznávala. Zástup novinářů se k Headleymu seniorovi okamžitě vrhl a zastavil se napůl cesty, dva schody pod ním, takže se starosta tyčil nad všemi ostatními jako kazatel na improvizovaném stupínku.

Nejdřív ovšem promluvil Glover. „Hezký den všem, jsme akorát na cestě domů, takže v tuhle chvíli nebudeme odpovídat na žádání –“

Headley střelil po synovi nesouhlasným pohledem a zvedl ruku. „Ne, to je v pořádku. Rád na pár dotazů odpovím.“

Barbara se držela vzadu a v duchu se usmála. Klasický Headleyho postup: nedbat na poradce, neschovávat se za ně a naopak předstírat, že vlastně s médii mluvit chce. Určitě si to nacvičili předem. Valerie se dotkla jeho paže, jako by ho žádala, aby si to ještě rozmyslel, ale Headley její ruku setřásl.

*Hezky to sehráli*, pomyslela si Barbara.

I když plešatý dlouhán zůstal stát za starostou a snažil se moc nevyčnívat, Barbara si ho měřila pohledem. Štíhlý, určitě přes metr osmdesát, karamelová kůže. Ze tří mužů, kteří před shromážděné

novináře předstoupili, vypadal rozhodně nejstylověji. Přes oblek měl natažený dlouhý frakový kabát a na ruku kožené rukavice, přestože nebyla ani zdaleka taková zima. Jako by vypadl z nějakého módního časopisu.

Fešák.

V hlavě si prošla seznam lidí z radnice, které znala a kteří jí pravděpodobně dodávali informace. Někdo z nich možná bude tušit, co je tenhle chlápek zač a proč si ho starosta najal.

A stejně tak by k němu prostě mohla přijít, představit se a zeptat se ho. Ale to bude muset počkat. Zpravodaj NY1, jemuž by leckdo hádal pětatřicet, ale Barbara věděla, že už je mu přes padesát, se ozval jako první.

„Co říkáte obviněním, že jste přinutil stavební odbor najmout na rozsáhlou opravu podzemní dráhy externí firmu, kterou vlastní jeden z vašich nejtěšdřejších politických sponzorů?“

Headley zavrtil hlavou a pohrdavě se zasmál, jako by něco podobného slyšel už nejmíň stokrát.

„To je absolutní nesmysl,“ odpověděl. „Celé je to postavené na vodě. Kontrakty uzavíráme na základě mnoha kritérií, jako jsou dosavadní výsledky firmy, schopnost dodržet časový plán, rozvaha nákladů a –“

Zpravodaj z NY1 ještě neskončil. „Nicméně včerejší *Manhattan Today* otiskl e-mail, ve kterém stavebnímu odboru nařizujete najmout firmu Steelways, vlastněnou Arnettem Steelem. Ten pořádal několik významných akcí, aby vybral prostředky na vaši –“

Headley zvedl ruku, aby ho umlčel. „Počkejte, tady vás musím přerušit. Nejdřív je třeba říct, že se ani neprokázala pravost toho e-mailu.“

Barbara na okamžik zavřela oči, aby nikdo neviděl, jak je obrací v sloup.

„Vůbec bych se nedivil, kdyby se ho lidi z *Manhattan Today* pokusili zfalšovat. Ale i kdyby se ukázalo, že je skutečně pravý, jeho obsah se dá jenom těžko brát jako nějaké nařízení. Je to spíš jen určitý návrh.“

Barbara už si v hlavě dávala dohromady text dalšího článku.

„Headley tvrdí, že e-mail zveřejněný deníkem Manhattan Today může být podvrh, ale kryje si záda prohlášením, že i když se prokáže jeho pravost, o nic vlastně nejde.“

Jinými slovy řečeno, nic jsem nenapsal a ten obsah taky nesouhlasí.

„Každý ví, že *Manhattan Today* je mnou úplně posedlý,“ postěžoval si Headley a ukřivděně namířil prst do míst, kde stála Barbara.

Všiml si mě, uvědomila si. Nebo ho na ni upozornil někdo z jeho poradců.

Headley zvýšil hlas. „Bezostyšně mě očerňuje už od samého počátku a tuhle kampaň vede jedna jediná osoba, které ale neudělám tu radost, abych její jméno vyslovil před kamerami.“

„Myslíte Barbaru Mathesonovou?“ křikl na něj reportér z místní CBS.

Headley se ušklíbl. *Chytil se do vlastní pastí*, pomyslela si Barbara.

„Víte moc dobře, koho mám na mysli,“ odpověděl klidným hlasem. „I když se mi touhle cestou mstí jediný člověk, nezbyvá mi než předpokládat, že jeho útoky na mou osobu schvaluje někdo shora. Možná je proti mně tahle v uvozovkách ‚novinářka‘ zaujatá na příkaz svých nadřízených.“

Barbara zívla.

„Proto bych chtěl oznámit, že na *Manhattan Today* podám žalobu pro pomluvu.“

*No božíčku.*

Typický Headley. Vyhrožuje žalobou, ale nikdy ji nepodá. Nicméně se vyvztekal a určitě se zítra dostane na titulní strany. V předchozích letech podobným způsobem hrozil snad všem redakcím ve městě. Používal tuhle strategii i v byznysu, ještě než vstoupil do politiky.

„Navíc,“ pokračoval, „bych –“

Headley si všiml, že Valerie drží v ruce telefon a mává jím Gloverovi před očima. Ten si text na displeji přečetl a zamračil se. Když natočila mobil směrem ke starostovi, Headley se k ní naklonil, aby viděl na obrazovku. Zatímco si četl došlou zprávu, začal panovat

rozruch i v houfu novinářů pod ním, jelikož k některým z nich už se informace dostala také. Reportér a kameraman z NY1 už spěchali pryč.

„Omlouvám se,“ řekl Headley, „ale budeme to muset ukončit. Asi už taky tušíte, o co jde.“

Hned nato se pustil po schodech dolů, s Valerií, Gloverem a plešatým dlouhánem v závěsu. Všichni nasedli dozadu do limuzíny, čekající jen pár kroků od místa, kde stála Barbara. Ale ta měla oči přikované k obrazovce telefonu ve snaze zjistit, co už zjevně věděli všichni kromě ní. Téměř ani nepostřehla, jak někdo vedle ní tiše stáhl okénko limuzíny.

„Barbaro.“

Vzhlédla od mobilu a v okénku uviděla Gloverovu tvář.

„Starosta vás rád odveze,“ nabídl jí.

Barbaře najednou vyschlo v ústech. Rychle se rozhlédla, jestli Glovera slyšel ještě někdo. Po levici spatřila Matta, jak se na ni usmívá.

„Nikdy na tebe nezapomenu,“ rozloučil se s ní.

Barbara se konečně rozhodla a povzdechla si. „To je od něj tak milé,“ odpověděla Gloverovi.

Předstírala, že telefon vypíná, ale ve skutečnosti spustila nahrávání a pak mobil hodila do kabelky.

Glover otevřel dveře, vystoupil, nechal Barbaru nasednout a potom si sedl vedle ní. Když za ní zavíral, limuzína se už rozjížděla.

# Dva

Schodiště na Západní Dvacáté deváté ulici, které vedlo nahoru na High Line a nacházelo se kousek západně od Desáté avenue, přehrazovala policejní páska a poblíž stál uniformovaný strážník.

Detektiv Jerry Bourque zaparkoval svůj neoznačený hlídkový vůz přímo pod dlouhým vyvýšeným parkem, který vyrostl na bývalé vedlejší koleji Newyorské centrální železnice. Vystoupil a podíval se nad sebe. Viadukt měřil necelého dva a půl kilometru, ale i tak ročně přilákal miliony lidí – turistů i místních. Lemovaly jej květinové záhony, lavičky i neobvyklé architektonické prvky a Bourque si to místo rychle oblíbil skoro nejvíc z celého New Yorku. Kolej vedla srdcem dolní části West Side, a přesto si zde člověk připadal jako v oáze klidu, která se vine do dále jako stužka. Poté co město park zpřístupnilo, chodíval si sem Bourque zaběhat.

S tím už byl ale konec.

Ulici zaplnilo několik označených policejních aut, některá měla pořád zapnuté majáky. Když Bourque došel ke schodišti, poznal strážníka hlídkujícího u jeho paty.

„Zdravím,“ prohodil.

„Už na vás čekají,“ řekl strážník a zvedl pásku.

I když se Bourque musel sklonit, páska se mu stejně otřela o krátké ježaté vlasy, které mu předčasně zešedivěly. Měřil metr devadesát a chodil věčně shrbený, ale když si to okolnosti vyžadovaly a on se postavil zpříma, vytáhl se ještě o pět centimetrů výš. Začal stoupat

po schodech a zhruba v půlce se musel na pár vteřin zastavit, když se neubráníl menšímu návalu úzkosti. Pořád ze sebe nedokázal setřást ten tísnivý pocit, kdykoli se měl ocitnout na místě vraždy. Byly doby, kdy ničím podobným netrpěl. Sáhl do kapsy, hledal něco, co dobře znal a co ho uklidňovalo, a jakmile to nahmatal, pokračoval ve výstupu.

Když došel až nahoru na High Line, podíval se doleva, na sever. Kolej tam protínala Západní Dvacátou devátou ulici a stáčela se mírně na západ. Na levé straně se podél pěšiny táhla oblouková lavička a úzký pás mezi ní a zábradlím na kraji zarůstal zelení.

Tam se utvořil hlouček lidí – policie, koroner, vedení parku.

Bourque šel dál stejným tempem s hlavou vystrčenou dopředu, jako by věřil stopu. Nebylo třeba spěchat. Mrtvola mu nikam neuteče. Teprve před čtvrt rokem Bourque oslavil čtyřicítku, ale při pohledu na jeho vráscitou a propadlou tvář by mu člověk klidně hádal o pět nebo deset let víc. Nějaká žena mu kdysi řekla, že jí připomíná jeden z těch stromů, co rostou na útesech v Newfoundlandu. Neúprosné oceánské větry je bez ustání ohýbají na jednu stranu a otáčejí všechny větve stejným směrem. Bourque podle té ženy vypadal jako někdo, kdo stál v takovém vichru až příliš dlouho.

Když se přiblížil k ohybu, zahlédla ho Lois Delgadová, další detektiv na místě činu, a vyrazila mu naproti. Jakmile ji spatřil, úzkost zčásti pominula. Byli víc než parťáci. Byli přátelé, a pokud Bourque důvěřoval někomu víc než jí, nenapadalo ho, kdo by to tak mohl být.

Ani tak jí ale neřekl všechno.

Měla oválný obličej a přes horní půlku levé tváře si nechala spadat kadeř krátkých tmavých vlasů, aby tím zakryla purpurové mateřské znaménko o velikosti čtvrtáku. Bourque chápal, proč se Delgadová snaží oheň schovávat, ale pro něj osobně to byla jedna z věcí, která se mu na ní líbila nejvíc. Na pravé straně si nechávala vlasy odhrnuté a většinou si je zastrkávala za ucho, takže se zdálo, že má obličej trochu nesouměrný. Byla o rok starší než Bourque, ale na rozdíl od něj na svůj věk nevypadala.

„Tak co máme?“ zeptal se.

„Muž bez průkazu totožnosti,“ odpověděla. „Věk odhadem kolem padesátky. Brzo ráno si tady běžec všimnul něčeho za lavičkou, úplně na konci, a ukázalo se, že je to lidská noha.“

Bourque se rozhlédl. High Line se klikatila mezi nespočtem bytových domů. „Někdo musel něco vidět,“ poznamenal.

„Jo, o to právě jde. Nalevo od toho místa je jenom stěna, a skoro bez oken, napravo koukáš do města a dole je všehovšudy ta plocha pro bruslaře, takže...“

Delgadová pokrčila rameny a pak pokračovala. „Muselo se to stát uprostřed noci, když zrovna nikdo nebyl poblíž. Za denního světla je tady šrumec, chodí tudy mraky lidí.“

„V kolik tady zavírají? V deset, jedenáct?“

„Tak nějak,“ potvrdila Delgadová. „Zamknou všechny vchody a východy a otevrou je zase až v sedm ráno. Hned po sedmý objevili tělo. A tohle by za normálního provozu nikdo nikomu udělat nedokázal.“

Bourque se na ni podíval. „Co přesně?“

„Lepší bude, když to omrkneš sám,“ vyzvala ho.

Bourque se zhluboka nadechl.

*Jsem v pohodě.*

Když došli k lavičce, uviděl zašpiněnou bílou gumovou podrážku, které si předtím všiml i ten ranní běžec.

„Pravděpodobně ho někdo zatáhl sem do vysoký trávy a tady si ho podal,“ uvažovala Delgadová a ukázala na vegetaci podél chodníku, kvůli které sem chodilo na procházky tolik lidí. „Tipla bych si, že než High Line zavřeli a hlídači vyrazili na obchůzku, někdo se do té trávy schoval a ostraha ho nenašla.“

Jiná dvojice policistů udělala detektivům místo a ti vykročili z hlavní části chodníku do zeleně u levého okraje. Bourque si klekl k tělu.

„Kristepane,“ zamumlal.

„Jo, přesně,“ přisvědčila Delgadová.

„Obličej má úplně na maděru.“

„Nezbylo mu z něj skoro nic,“ potvrdila partačka.

„Páni,“ podivil se Bourque a cítil, jak se mu svírá hrudník.



„Podívej se mu na prsty. Nebo aspoň na to, co z nich zůstalo.“

Bourque ji poslechl. „No to mě poser.“

Konečky prstů na obou rukách byly pryč.

„Někdo mu je useknul,“ hádal Bourque. „Ale čím? Zahradníma nůžkami? Kdo by si je sem bral, teda kromě někoho, kdo se tady o to stará.“

„Neřekla bych, že použil nůžky,“ namítla Delgadová. Rozhrnula pár trsů trávy a objevila zrezivělou ocel ubíhající do dálky – byla to jedna z původních kolejnic, která tu zůstala z dob, kdy po High Line jezdily vlaky do středu města. „Vidíš tu krev?“

Bourque pomalu přikývl. „Přitiskl mu prsty na kolejnici a použil ji jako podložku, takže to mohl provést obyčejným kapesním nožem. I když by se hodně zapotil, než by přeříznul i kosti.“

„Naše oběť už určitě musela být mrtvá,“ podotkla Delgadová.

„To by vrahovi trochu ulehčilo práci,“ souhlasil Bourque. Odmlčel se a zhluboka se nadechl. „Když někomu zaživa uřežeš konečky všech deseti prstů, asi se to neobejde úplně bez protestů.“

Přelétli pohledem od zkrvavené kolejnice zpět k tělu.

„Proč?“ zeptala se Delgadová.

„Hm?“

„Viděla jsem, že někdo někomu uříznul prst, aby si získal pozornost, aby oběť donutil mluvit, potrestal ji... Ale proč to dělat někomu, kdo už je po smrti?“

„Kvůli identitě-“

„No jasně!“ došlo Delgadové. „Abychom pak nemohli vzít oběti otisky. A podle toho rozmaširovaného obličejce taky nepoznáme, kdo to je.“

„Možná ten vrah nikdy neslyšel o DNA,“ nadhodil Bourque a opět umkl, aby se mohl nadechnout.

„Jsi v pohodě?“ starala se Lois. „Něco na tebe leze?“

Zavrtěl hlavou.

Delgadová se opět ujala slova. „Test DNA chvíli trvá. Třeba nás chtěl ten, kdo to udělal, jenom zpomalit. Anebo nemáme oběť v databázi.“

„To je možný.“

„Proč mu prostě neuříznul ruce? Proč se babral se všema prstama? Proč dělal deset řezů místo dvou?“

Bourque se nad tím zamyslel. „Pokud měl jenom kapesní nůž, oddělit prsty pro něj bylo snazší než se prořezávat zápěstím.“

Delgadová přikývla. „To dává smysl.“

Bourque se vyklonil přes lavičku a podíval se na chodník. „Když člověk odejde s deseti konečky něčích prstů, čekal bych, že tu budou kapky krve.“

„Někdy kolem pátý ráno přšelo,“ informovala ho Delgadová.

Povzdechl si a znovu se zaměřil na oběť. Vytáhl telefon a začal pořizovat fotky. Potom mu pohled sklouzl níž po těle. Nohavice světle hnědých kalhot byla na jedné noze vytažená tak, že odhalovala mužovu ponožku.

„Povídej se na tohle,“ upozornil téměř šeptem parťáčku.

Barevné ponožky s vyobrazením žraloka z *Čelistí*.

„*Ta-ta, ta-ta, ta-ta*,“ zanotovala Delgadová.

Bourque pořídil několik detailních snímků.

„Nedávno jsem je viděl někde v obchodě,“ vzpomněl si.

„Tyhle barevné ponožky teď prodává kdekdo,“ podotkla Delgadová.

Dvojice se postavila. Bourque se po High Line rozhlédl oběma směry, nejdřív na sever, potom na jih. „Pokud se to semlelo po zavírače a celá High Line je v tu dobu zamčená, jak se náš vrah dostal pryč?“

„Než jsi sem přijel, prošla jsem to tu, asi blok tam i zpátky. Kdyby měl člověk pro strach uděláno, našlo by se tu pár míst, odkud mohl seskočit na nějakou střechu poblíž. Kousek odtud je střešní parkoviště. Nebo by stačilo nouzový schodiště, po tom by sešplhal dolů.“

„Jako Bruce Willis ve *Smrtonosný pasti*,“ doplnil Bourque šeptem.

„Cože?“

Bourque svá slova zopakoval, tentokrát hlasitěji.

„Jo, to by asi zvládnul,“ připustila Delgadová. „Pokud je ve formě.“

Bourque si odkašlal. „Nepamatuju, že by na High Line někdy někoho zabili. Tady byl vždycky klid.“

„Všechno je jednou poprvý,“ prohodila Delgadová.

Bourque si položil ruku na hrudník, aby naznačil, že mu někdo volá nebo mu přišla zpráva. „Dej mi chvíli,“ požádal parťačku.

Vytáhl telefon z kapsy, podíval se na něj, přiložil si ho k uchu a vydal se zpoza lavičky zpět na chodník, kde ještě popošel o pár metrů dál: ocitl se tak z doslechu policistů a úředníků z magistrátu, ale neopustil prostor ohraničený páskou.

Bourque v chůzi párkrát přikývl, jako kdyby odpovídal na to, co mu říká hlas v telefonu. Jenže mu nikdo nevolal, a ani mu nepřišla žádná zpráva.

Navíc Bourque nemluvil, ale sípal. Když spatřil ty prsty s uřezanými konečky, začalo se mu stahovat hrdlo.

Jakmile si byl jistý, že je dostatečně daleko od místa činu a nikdo ho neuvidí, sáhl opět do kapsy a nahmatal onen dobře známý předmět.

Vyndal inhalátor ven, strčil si ho do pusy, stiskl vršek miniaturního dávkovače a přitom se zhluboka nadechl. Uvolnila se téměř nepostřehnutelná dávka léku a vnikla mu do plic. Skoro patnáct vteřin zdržoval dech, poté vydechl a celý proces opakoval.

Nakonec Bourque inhalátor zase zastrčil do kapsy. Několikrát se nadechl nosem a čekal, až se mu uvolní dutiny.

Otočil se a vydal se zpátky, aby si tělo bez konečků prstů znovu prohlédl.

# Tři

Barbara zapadla do koženého sedadla naproti starostovi a Valeriei. Glover a pohledný plešoun jí uvolnili místo uprostřed, takže měla mezi chodidly konec středového panelu. Přestože byl vůz prostornější než většina ostatních, oba muži se natlačili až k ní. Z Glovery táhla levná voda po holení, zatímco z dlouhána cítila něco jemnějšího, jako by voněl kávou. Barbara uvažovala, jestli je to kolínská, nebo si jenom musel vystát dlouhou frontu ve Starbucksu. Tak či onak se jí to docela zamlouvalo.

Otočila se k němu a podívala se mu do očí. „Vás ještě neznám.“

Usmál se na ni.

„Jsem Barbara Mathesonová, ale to už asi víte.“ Plešoun dál mlčel, a tak se zeptala Headleyho: „Umí mluvit? Nebo jedno dupnutí znamená *ano*, dvě *ne*?“

„To je Chris Vallins,“ představila ho Valerie. „Pozdrav Barbaru, Chriši.“

„Zdravím,“ řekl Chris. Hlas jako zvon. Kdyby hnědý samet dokázal vyloudit nějaký zvuk, určitě by to znělo nějak takhle, pomyslela si. „Rád vás poznávám.“ Podařilo se mu ve stísněném prostoru vyprostit ruku v rukavici a natáhnout ji směrem k ní.

„Těší mě,“ potřásla mu rukou Barbara. „A co pro Jeho Svatost vůbec děláte?“

„Jsem součástí týmu,“ odpověděl. „Taková holka pro všechno.“

Barbara usoudila, že její nový kamarád Chris nebude dvakrát výřečný, a tak se obrátila zpátky ke dvojici na protějším sedadle. Přemýšlela, jestli má něco vyvozovat z toho, že Valerie sedí vedle starosty. Nechali mezi sebou úzkou mezírku, ale Barbaru mnohem víc zajímala řeč jejich těl. Kdyby se Valerii její šéf ošklivil tak, jak by se jí podle Barbary ošklivit měl, tiskla by se teď ke dveřím. Místo toho se ale ramenem lehce nakláněla k němu.

Možná je Barbara jenom paranoidní. A vůbec, co na tom záleží? Pokud si chce Headley zašpásovat s podřízenou a ta s tím nemá problém, proč do toho strkat nos? Valerie už je dospělá a dokáže se rozhodnout podle svého nejlepšího vědomí a svědomí. Určitě si starostu proklepla a slyšela zkažky o tom, že se během manželství se svou nyní již zesnulou ženou Feliciou choval jako totální hajzl. Všichni věděli, že tu noc před deseti lety, kdy Felicia po dlouhém boji s rakovinou zemřela v jejich honosném sídle na Manhattanu, se Headley zrovna snažil v hotelu Plaza vyšukat mozek z hlavy jedné její ošetřovatelce. Byl to až mladý Glover, kdo zavolal na tísňovou linku a nahlásil, že jeho matka přestala dýchat.

Headley už tehdy patřil k nejznámějším newyorským byznysmenům – a nejen v tom pozitivním smyslu slova –, takže když média zachytila tísňové volání z jeho adresy, okamžitě se na místo vydalo několik televizních štábů. Ve zprávách se nakonec objevily záběry plačícího Glovera, zatímco jeho otce novináři naháněli marně, nezvedal ani mobil. Později uvedl, že měl vypnutý zvuk, protože byl na schůzce s potenciálním investorem, jehož jméno ovšem nemohl prozradit. Nikdo tomu nevěřil ani na zlomek vteřiny.

Barbara už dřív přemýšlela, jestli to byl ten okamžik, kdy Headley vůči synovi zahořkl. Glover ho ponížil. Samozřejmě že nevědomky, ale stalo se. Právě v té době chtěl totiž Headley oznámit svoji kandidaturu na starostu, ale raději ji odložil a doufal, že čas zahojí šrámy, které utrpěla jeho pověst. Když kandidaturu konečně ohlásil, udělal ze sebe truchlícího vdovce, co sám vychoval dospívajícího syna.

V dobách své největší slávy byla Felicia kus – kdysi se věnovala modelingu, poté začala pracovat ve vydavatelství Condé Nast

a vyšvihla se až na pozici hlavní editorky. Valerie ji trochu připomínala, přinejmenším tím, co starosta na ženách obdivoval. V necelých čtyřiceti byla o více než deset let mladší než on, měla dlouhé nohy, velká prsa, která ale nevystavovala na odiv, a tmavé vlasy po ramena. Oblečení určitě nakupovala v luxusních butikcích a vlasy si nechávala dělat v nejlepších kadeřnických salonech. Na rozdíl od Barbary, jejíž salon se nacházel v koupelně u umyvadla, oblečení pocházelo z levného řetězce a výdaje na make-up představovaly almužnu oproti tomu, co utrácela za pinot grigio.

Na politických mítincích si Barbara nejednou všimla, že když se Valerie zrovna nedívá, zírá jí starosta na zadek, jako by se v něm ukrývalo jakési pradávnné tajemství. Ovšem zdaleka se neomezoval jen na ten její.

Teď ale Headley na zadním sedadle limuzíny nasadil úplně jiný výraz a měřil si Barbaru pohledem. Mračil se na ni jako na nezletilou dceru, která už pět večerů po sobě nepřišla domů včas.

„Takže co se stalo u Central Parku?“ zeptala se a vyhlédla z okénka. Řidič vyrazil od radnice směrem k East River a nyní mířili podél úžiny na sever, aniž je cokoli zdržovalo.

Odpovědi se jí dostalo od Glovera na vedlejším sedadle. „Někde se zřítíl výtah.“

Barbaru to příliš neohromilo. Zřícený výtah, pád jeřábu, požár v metru, stačilo si vybrat. V tak velkém městě se pořád něco dělo. Mnohem zvláštnější by bylo, kdyby všude panoval klid. Jestli se tam s Headleym jedou podívat, musí jít o něco vážnějšího, ale stejně. Headley se rád ukazoval na místech neštěstí, aby mohl říct pár slov do večerních zpráv, tvářit se, že ví, o čem mluví, a ukázat, že mu to není ukradené.

To mu ale Barbara vyčítala ze všeho nejmíň. Dělal to všichni starostové, pokud byli jenom trochu chytří. Kdyby se někdo z nich neobtěžoval ukázat se v situaci, kdy jeho Newyorčany postihla nějaká mimořádná tragédie, ocitl by se na pranýři. Pochopil to už Rudy Giuliani, který se 11. září 2001 procházel mezi troskami a u pusy si přidržoval kapesník. O jeho pozdějších eskapádách si člověk mohl myslet ledacos, ale za jeho tehdejší službu městu mu patří uznání.

Barbara pochybovala, že Headley má na to stát se takovým starostou jako Giuliani. Jen doufala, že ani on, ani jeho město už nebudou nikdy muset projít takovou zkouškou.

„Prý zemřeli čtyři lidi,“ informovala je Valerie.

Barbara znovu přikývla. Ne že by jí to bylo jedno. Ale průmyslové havárie, dopravní nehody, střelba z projíždějících aut, požáry bytů a podobné věci zkrátka nebyly její šálek čaje. Ji zajímala newyorská politika. Ať se za ambulancemi honí zelenáči. Na podobné vaře si vysloužila ostruhy a byla to pro ni cenná zkušenost, ale od té doby uteklo už hodně vody.

„Díky za tu nabídku odvozu, ale ke mně se jede jinudy,“ upozornila Barbara Headleyho, který na ni stále mhouřil oči. „Takže co? Mám zaracha? Žádná večere a mazej do postele?“

„Barbaro, Barbaro, Barbaro,“ zadeklamoval Headley a vypadal přitom vyčerpaně i zklamaně zároveň. „Kdy už to skončí?“

„A co?“ zeptala se Barbara. „Vaše záliba v uzavírání pochybných dohod, nebo to, jak ráda o nich píšou?“

„Myslíte si, že můžete dráždit hada bosou nohou a nikdy vás nekousne,“ poznamenal. „Ale nejste nedotknutelná.“

*Nedotknutelná. Zajímavá volba slov.*

„Vždyť jste právě všem oznámil, že žalujete mě i celý *Manhattan Today*. Takže asi zas tak nedotknutelná vážně nejsem. Ale když už jsme u toho, jak to vypadá s tou žalobou na *Timesy* za ten výrok, že jste se pro volby do Kongresu registroval ve třech různých okrscích? A jak je to dlouho, co jste chtěl žalovat tu herečku, která o vás tvrdila, že máte problémy v posteli?“

Valerie po Barbaře strelila pohledem, ale nic neřekla.

Headley se přinutil k úsměvu. „Myslím, že oba víme, co z toho je větší pitomost.“ Úsměv mu zmizel z tváře. „Každopádně chvíli trvá, než se tyhle věci dostanou k soudu.“

Barbara se v koženém sedadle pohodlně uvelebila a využila toho, že si může opřít hlavu. *Nenech se rozhodit*, přikazovala si v duchu. Jasně, byli na ni čtyři, a to nepočítala řidiče, který zrovna sjížděl na Čtyřicátou druhou ulici a mířil na severozápad. Barbaru ale nejvíc zajímal tenhle Chris, co seděl vedle ní a vypadal, že by si mohl

z fleku stříhnout roli padouchova bodyguarda v nějaké bondovce, kdyby o práci na radnici přišel. Ne že by tím v jejich očích jakkoli klesl, byl totiž vážně k nakousnutí. Mělo ji tohle obklíčení znervóz- nit? Tuší vůbec Headley a ta jeho partička, jak moc se jí to ve skuteč- nosti líbí? Kdyby ji ignorovali a nedali jí najevo, jak moc je všechny štve, to by si pak připadala jako na trní.

„Upřímně nemám nejmenší ponětí, proč po mně pořád jdete,“ prohlásil Headley. „Čím vás tak vytáčím?“

„Vůbec mě nevytáčíte,“ opáčila Barbara. „Jenom mám dost zá- sadní problém s pokrytectvím všeho druhu.“

„Ale no tak,“ odfrkl si starosta. „Pokrytectví je motorem toho- hle světa. Na něco se vás zeptám a odpovězte popravdě. Měla jste někdy zdroj, co měl na svědomí nějakou levárnu a stálo by za to o tom napsat, ale protože vám dal slušný tip na lepší příběh, na ex- kluzivní reportáž, přivřela jste oči? Budete tady sedět a tvrdit mi, že jste nikdy nic podobného neudělala?“

„Když máte rozjetou nějakou kauzu, vždycky musíte zvážit víc věcí,“ odpověděla.

Headley se ušklíbl. „To zní stejně neurčitě, jako bych to řekl já sám. Vlastně toho máme hodně společného. Je to všechno jenom hra, ne? Politika a média. A může se z toho vyklubat pořádná zá- bava, to nepopírám. Ale někdy –“ rysy mu v ten okamžik ztvrdly, „někdy to začne člověka už trochu otravovat.“

„Otravuju vás?“ vyzvídala Barbara téměř s nadějí v hlase.

Podržel palec a ukazováček na centimetr od sebe. „Jenom krapet. Nicméně,“ pronesl pomalu, „vám chceme dát příležitost odčinit svoje hříchy.“

Barbara si ho nedůvěřivě měřila pohledem. „A to má jako zna- menat co?“

Headley mrknul na Glovera a nepatrně pokynul hlavou.

Jeho syn se chopil slova. „Starosta má na určité věci jiný názor než vy, to není tajemství, ale zároveň vás považuje za schopnou novinář- ku a úspěšnou autorku reportáží. Tím jste si vysloužila jeho respekt.“

Headley se díval z okýnka a pozoroval město, zatímco auto ujíz- dělo na sever po Třetí avenue.



„Asi netřeba dodávat,“ pokračoval Glover, „že starosta i my všichni tady bychom byli rádi, kdybyste se aspoň občas zabývala i tím, co se podaří dotáhnout do konce. Třeba ta věc s metrem, které se držíte zuby nehty, ta je přeci veskrze pozitivní! A vy jste to zase obrátila proti nám. Přitom se u dnešního systému signalizace musíme spoléhat na technologii z třicátých let a ta nutně potřebuje celkovou opravu. A pak je tady ten přechod na elektromobily. Starosta chce, aby všechny městské vozy jezdily na elektřinu, a to už během jeho prvního funkčního období. Brzo tak uvidíte malou zelenou nálepku na všech autech a nákladácích, co –“

„Zkrať to, Glovere,“ pobídl Headley syna a nedokázal při tom skrýt podráždění, přestože stále vyhlížel z okýnka.

„Nechceme teď činit žádná prohlášení,“ navázal Glover, „ale za čas by starosta mohl mít zájem na tom, aby se jeho příběh dostal k širšímu publiku a voliči si tak dovedli udělat lepší obrázek o jeho skutečných kvalitách. Aby věděli, že jeho kariéra je mnohem víc než pár bezvýznamných skandálů a senzacechtivé titulky. Že je to někdo, kdo se nebojí výzev, ale ve větším měřítku.“

„Aha,“ svitlo Barbaře a upřela na Headleyho zrak. „Chcete se posunout v potravním řetězci. Po starostovi New Yorku se nabízí už jenom kandidatura na guvernéra nebo na prezidenta. Nebo můžete chodit do televize a donekonečna tam obhajovat jinýho prezidenta, co má trable s úplatkami. A jak se pozná, že se někdo chce stát vůdcem svobodného světa? Najednou mu vyjde kniha, jako by celá planeta netoužila po ničem jiném než slyšet jeho příběh. Knížka je venku, prodá se pár výtisků, přijdou primárky a nominaci získá soupeř, takže to veledílo skončí s pětasedmdesátiprocentní slevou někde mezi dalšíma levnými knihama, a ani tam se ho nebudou moct zbavit. Těmhle lidem se jejich příběh nakonec zhroutí jako domeček z karet.“

Glover chvíli počkal, kdyby chtěla Barbara něco dodat. Když mlčela, vzal si opět slovo. „Jak jsem řekl, hledáme někoho, kdo by starostovi ten jeho příběh pomohl odvyprávět.“

Barbara přikývla. „Ghostwritera. Někoho, kdo ten text napíše za něj.“

Glover se usmál. „Podle mých zdrojů už máte s podobným typem práce zkušenosti.“

To byla pravda. Během let napsala Barbara jako ghostwriter tři memoáry, jeden pro broadwayskou herečku, druhý pro sportovního hrdinu, který přišel o obě nohy při autonehodě, a ten třetí pro popovou hvězdu, která kdysi dobyla všechny hitparády, ale teď by si neškrtila možná ani v nočním klubu někde v SoHo. Žádná z těch zakázek by jí Pulitzera nevynesla, ale rozhodně jí pomohly zaplatit složenky.

Barbara to nepotvrdila ani nevyvrátila, a tak Glover pokračoval dál. „Už jsme začali oūkávat nakladatele a dneska se máme potkat s lidmi od Simona a Schustera. Sami hledají autory, kteří by mohli s tá- se starostou spolupracovat, ale na tomhle konceptu jsme definitivně domluvení a můžeme navrhnout i někoho vlastního. Zřejmě byste byla první na seznamu.“

„To jako vážně?“

Headley si odkašlal, odvrátil zrak od krajiny ubíhající za oknem a podíval se přímo na Barbaru. „Někteří lidé mají pocit, že když se vybere někdo, kdo mě nemá zrovna moc v lásce, dodá to tomu projektu mnohem větší důvěryhodnost. Nikdo nebude nic kašírovat.“

„Zvlášť důvěryhodně bude působit to, když pro vás budu pracovat a vy na mě mezitím podáte žalobu.“

Headley zkrivil tvář. „Co bychom to nechali plavat? Mám dojem, že nevráživosti je mezi námi dvěma i tak dost.“

Barbara pomalu přikývla. „Nepochybuju o tom, že konečnou verzi rukopisu budete tak jako tak schvalovat vy.“

Do rozhovoru se poprvé vložila Valerie. „To pochopitelně ano, ale vážně nám jde o objektivní a nezkreslený pohled. Naprosto bez příkras. Starosta se slevče do naha, obrazně řečeno. Amerika si začíná zvykat na kandidáty, kteří mají k ideálu daleko. Pokud se někdo v dnešní době uchází o úřad, není na škodu, když se s ním lidi můžou ztotožnit.“

„Tak bez příkras,“ zopakovala pomalu Barbara. „Určitě víte, do čeho jdete?“

„Zapomněl jsem zmínit možná to nejdůležitější,“ vstoupil do rozhovoru opět Glover. „Vyinkasovala byste plus minus půl milionu dolarů. I víc, kdyby se kniha udržela na žebříčku bestsellerů delší dobu.“ Zašklebil se. „Nebo kdyby se podle ní natočil film. Však víte. Nějaký pěkný životopis. Třeba na to dojde, i když si to soudě podle té svojí přednášky nemyslíte.“

Headley měl alespoň tolik slušnosti, aby se začervenal. Barbara došlo, že i on si musel uvědomit, jak je takový scénář přitažený za vlasy. Jazykem si přejížděla po vnitřku tváře. „Páni, to je teda něco.“

Headley se k ní naklonil a ztišil hlas, jako by v autě seděli sami dva. Podíval se jí do očí a řekl: „Doufám, že i přes všechny neshody dokážeme spolupracovat.“

Barbara předstírala, že nabídku zvažuje, a starosta se v sedadle zase opřel. „Asi bych se zvládla utrhnout od práce v redakci a vyšetřit si trochu času.“ Podívala se na Headleyho a ten povytáhl obočí. „Možná o víkendech?“

„No, víte –“ Glover na dvě vteřiny sklopil oči k telefonu a přečetl si novou zprávu, „práce na tomhle projektu by vyžadovala vaše zapojení na plný úvazek. Přinejmenším do chvíle, než bude kniha hotová, a to bude trvat minimálně půl roku. Je to tak, Valerie?“

„Je,“ potvrdila.

„Kristepane.“ To se zepředu ozval řidič. Všichni se čelním sklem podívali ven na Třetí avenue – Barbara, Glover a Chris se museli na sedadlech otočit – a viděli, že na Padesáté osmé ulici se provoz úplně zastavil. Policejní auta zahradila silnici a nikdo tak nemohl projet. Řidič proklíčkoval mezi několika taxíky, namířil si to přímo k improvizovanému zátarasu z pohotovostních vozů, a když spatřil, jak se k limuzíně blíží policista, stáhl okénko.

„Nemůžete –“

Řidič ho okamžitě přerušil: „Vezu starostu.“

Policista se naklonil dopředu, rychlým pohledem na zadní sedadla se přesvědčil, že řidič mluví pravdu, a pokynul mu, ať pokračuje v jízdě. O moc dál se ale nedostali, policejní auta a sanitky zablokovaly celou ulici.

Glover zamával telefonem a řekl: „Podle posledních zpráv jsou tři mrtví, ne čtyři. Výtah padal nejmíň dvacet pater. Zatím se neví, jak je na tom ten přeživší.“

Headley vážně přikývl.

„Odtud už to dojdeme, Davide,“ instruovala Valerie muže za volantem.

Limuzína se zastavila. Řidič vyskočil ven a otevřel dveře na starostově straně auta.

Chris Vallins otevřel dveře u sebe, vystoupil a natáhl ruku, aby pomohl ven i Barbaře. V první chvíli chtěla odmítnout. *Dokážu vystoupit sama, díky moc.* Nakonec ji ale jakýsi instinkt, nebo spíš pud přiměl tohle rozhodnutí přehodnotit a nabízenou ruku přijala. Vallins měl pevný stisk a jeho paže se ani nepohnula, když se o ni Barbara zapřela.

„Díky.“

Vallins přikývl.

Glover vystoupil na druhé straně, přiběhl k Barbaře a pošeptal jí: „Byl to můj nápad.“

„Prosím?“

„To s tou knihou. Chtěl jsem vědět, jestli by vás to zajímalo. I když přesvědčit tátu nebyla zrovna hračka. Ale podle mě se na to dokonale hodíte.“

„Přátele si drž u těla, nepřátele ještě blíž,“ poznamenala Barbara.

„O to nejde. Jste třída.“ Začal mluvit ještě tišeji. „Před tátou bych to nikdy nepřiznal, ale vaši práci obdivuju už dlouho.“

Barbara vůbec netušila, co si o tom má myslet.

Dohnali zbytek skupiny a společně zamířili ke kancelářské budově, kde podle všeho došlo k oné nehodě.

„Do hajzlu,“ zaklel Headley polohlasně.

„Co se děje?“ zeptala se ho Valerie.

„Budova Morrise Lansinga,“ objasnil. Valerie na něj nechápavě zírala: zjevně si to jméno v ten okamžik s nikým nespojila. „Proboha, Valerie, vážně?“ osočil se na ni.

Štáb CBS si všiml starostova příchodu a ihned na něj namířil kameru.

„Pane starosto!“ zakřičel někdo. „Víte, kdy ten výtah naposledy prošel kontrolou?“

Kamera se ocitla přímo před Headleym a ten nasadil náležitě zkroušený výraz.

„Podívejte se, přijel jsem teprve před chvilkou a nemám zatím žádné informace, ale chci vás ujistit, že si promluvíím s každým, koho se ta událost dotýká, a využiju veškerých prostředků, které mám jako starosta k dispozici, abych...“

Barbara se protlačila hloučkem novinářů a vydala se k hlavnímu vchodu do budovy právě včas, aby zahlédla vycházet záchranáře s nosítky, ke kterým byla připoutaná žena potřísněná krví.

„Ustupte!“ volal jeden z nich a dav se rozestoupil, aby jim umožnil dostat se s nosítky k otevřeným dveřím čekající ambulance.

Záchranáři prošli pár metrů od Barbary a ta nejdřív zahlédla ženy niny tenisky a až poté její tvář.

Viděla ji jen na okamžik, možná tak na dvě vteřiny.

I to ale stačilo.

„Paulo,“ zašeptala Barbara.

# Čtyři

Detektivové Jerry Bourque a Lois Delgadová usoudili, že nejlepší bude si povinnosti rozdělit.

Delgadová měla pátrat po kamerových záznamech z té noci. Na High Line kamery byly a bezpochyby se najdou i na okolních budovách. Chtěla také vyhledat pracovníky městských služeb zodpovědné za uzamčení všech vchodů na High Line po otevírací době a zeptat se jich, jestli náhodou neviděli něco, co by se jim zpětně zdálo důležité.

Bourque projde databázi pohřešovaných, zda se něčí popis neshoduje s popisem oběti. Taky ho napadlo, jak zjistit původ těch ponožek se žralokem.

Po příjezdu soudního lékaře bylo tělo převezeno do manhattanského ústředí forenzní patologie, kde z něj odeberou vzorek DNA. Pokud už databáze obsahuje genetický materiál oběti, budou najisto vědět, o koho se jedná. Samozřejmě to mělo háček: srovnávání může trvat týdny, dokonce i měsíce. Porovnání otisků prstů by bylo rychlejší, ale to v tomhle případě pochopitelně nepřicházelo v úvahu.

Pitva jim prozradí víc o tom, čím vrah konečky prstů odřezal, a taky se dozvědí přesnou příčinu smrti. Bourque předpokládal, že muž zemřel následkem oněch úderů do hlavy. Až laborka dokončí ohledání těla, prohlédne a analyzuje i jeho oblečení.

Část High Line o délce čtyř bloků zůstane přes den zavřená, aby ji mohli forenzní experti projít centimetr po centimetru. Třeba děšť

nesmyl úplně všechno a oni najdou nějaký krvavý otisk boty. Stejně tak mohlo vrahovi něco upadnout. Na schodištích vedoucích ke vchodům severně a jižně od místa činu prozkoumají kvůli krvi i zábradlí a potom na ně nanesou speciální prášek, aby mohli sejmout otisky prstů, i když to asi nebude k ničemu, jelikož se ho každý den dotknou tisíce lidí.

Do každého bytu s výhledem na obloukovou lavičku na High Line byl vyslán policista. Pokud přes den nikdo nebyl doma, vrátili se muži zákona večer. Bourque také nařídil, aby na místě zůstal někdo i po půlnoci a poznamenal si, v jakých bytech se svítí až do rána. Nějaká ponocující sova se možná dívala z okna v ten správný čas.

*Vedu si dobře, pomyslel si. Všechno jsem to v pohodě zvládnul. Když na to nebudu myslet, budu –*

Samozřejmě že na to myslet začal.

*Na ty kapky. Kapky krve. Padají jako rudý déšť na rty toho –*

„Jerry?“ vytrhla ho z úvah Delgadová.

„Co?“

„Jdeš pryč?“

„Jo, uvidíme se pak,“ odpověděl Bourque a cítil, jak se mu znovu stahuje hrdlo.

Vyrazil k autu. Jakmile usedl za volant, opět použil inhalátor. Na deset vteřin zadržel dech, vrátil přístroj do kapsy a poté se podíval na hodinky.

Měl na dopoledne naplánovanou schůzku, o níž se před Delgadovou nezmínil, ale ještě mu zbývalo dost času na to, aby prověřil jednu stopu. Nastartoval, otočil se a zamířil na východ. Ty ponožky už jednou viděl, v knihkupectví Strand. Oběť je nemusela nutně koupit tam, ale Bourque možná zjistí, kdo je distribuuje a kolik obchodů je prodává.

Pravda ale byla taková, že si jenom hledal záminku, aby mohl knihkupectví navštívit.

Dojel na roh Broadwaye a Dvanácté a najel bokem svého neoznačeného vozu na chodník. Jedna z malá výhod práce u policie: člověk nikdy nemusel hledat místo k parkování. Vešel do obchodu,

minul pult u vchodu a stojany s navršenými knižními novinkami a zahrnul doleva do oddělení s oblečením. Ne že by tu člověk sehnal všechno, na co si vzpomene, ale prodávali tu originální trička a čepice a spousty ponožek s neobvyklými motivy.

Před pár měsíci sem zatáhl holku, se kterou měl rande. Jmenovala se Wendy a pracovala jako servírka v jednom bistro na Lexingtonské v East Seventies. Koupila si ponožky s potiskem, na kterých byla do detailu vyvedená stará průkazka do knihovny – s razítkem označujícím konec výpůjční lhůty a tím vším. Ty žraločí byly vystavené hned vedle. Bourque ale tehdy ponožkám nevěnoval velkou pozornost a raději se přesunul ke knihám o architektuře. U pokladny se nabídl, že těch deset dolarů za ponožky zaplatí, a ona ho nechala. „Tak za tohle,“ pošeptala mu, když vycházeli zpět na Broadway, „se ti v nich předvedu.“ Šibalský úsměv. „Jenom v nich.“

A taky to udělala.

Bourque s ní tehdy nestrávil noc, oba museli vstávat brzo. Další ráno šel do jiného bistra a už ji nikdy neviděl.

Tentokrát se v knihkupectví po nabízených ponožkách rozhlédl s větším zájmem a brzy našel ty, jejichž návrhář se nechal inspirovat *Čelistmi*. Sundal jeden pár ze stojanu a porovnal ho se snímkem nohy, který pořídil na místě činu. Shoda. Vzal je k pultu, kde se na něj usmál mladý prodavač s kudrnatými vlasy. „Přejete si?“

„Přišel mi e-mail, že si můžu vyzvednout objednanou knížku,“ odpověděl Bourque.

„Na jméno?“

„Bourque.“

„A ta kniha?“

„*Proměny New Yorku* od Berenice Abbottové.“

„Okamžik. Ty ponožky budete chtít taky?“

„Můžete se nejdřív podívat na tu knížku?“

Prodavač se vytratil. Bourque se opřel o pult a krátil si čas zíráním do telefonu.

Když se muž vrátil, položil knihu na pult, aby si ji mohl Bourque prohlédnout. Měla větší obdélníkový formát, typický pro knihy



o umění, byla tlustá asi dva tři centimetry a na obálce se skvěla výrazná černobílá fotografie centra New Yorku. „Není úplně nová, ale je v dobrém stavu. Pár stránek je trochu pomačkaných.“

„Nevadí,“ odvětil Bourque, rychle knihou prolistoval a přelétl očima stovky fotek New Yorku z třicátých let. „Je bezva, vezmu si ji.“

„Viděl jste tu knihu o Severní vyhlídce? Vyšla minulý týden. Říkal jsem si, že by vás mohla zajímat.“ Mávl rukou k jednomu stojanu s novinkami. „Je tamhle.“

Bourque přešel ke stojanu a našel svazek, na nějž prodavač ukazoval. Byla to další rozměrná publikace, na obálce měla umělecky ztvárněný blyštivý mrakodrap, který se tyčil nad parkem. „Netušil jsem, že se chystá knížka i o tomhle,“ poznamenal a začal listovat stránkami s architektonickými nákresey, půdorysy a tabulkami srovnávacími mrakodrap s podobně vysokými budovami jinde na světě. Moc jich nebylo.

Přinesl knihu k pultu. „Líbí se mi. Zaznamenali úplně všechno. Rané koncepty, finální plány, architektův život.“ Bourque pomalu pokýval hlavou. „Fakt se jim to povedlo.“ Obrátil svazek dozadu a podíval se na cenovku. „Kristova noho,“ zamumlal.

„Chápu,“ přisvědčil prodavač. „Ale tamtu dostanete jenom za patnáct babek a tuhle vám můžu dát za pětatřicet místo čtyřiceti.“

Zatímco Bourque zvažoval, zda nabídku přijmout, prodavač zabubnoval prsty o desku dražší knihy a řekl: „Myslím, že oficiálně tam otevírají až tenhle týden. Prý je to nejvyšší obytná budova na světě, nebo možná jenom ve Státech, teď nevím. Zato vím určitě, že mě tam nikdo nedostane. Mám strach z výšek. Nikdy jsem nebyl ani nahoře na Empire State.“

Bourque se konečně rozhodl. „Vezmu si je obě.“

„A ty ponožky?“

„K nim se chci jenom zeptat: kde jinde je tady ve městě prodávají?“

Muž pokrčil rameny. „Asi všude možně. Proč? Chcete od nás nejnižší cenu?“